

Księga Daniela - numer osiemdziesiąt siedem

Odkrywając przypowieść o dziesięciu pannach: głęboka podróż przez historię adwentyzmu

Jeff Pippenger
2024-02-20

Przypowieść o dziesięciu pannach ukazuje doświadczenie ludu adwentystycznego.

"Przypowieść o dziesięciu pannach z Ewangelii Mateusza 25 obrazuje także doświadczenie ludu adwentystycznego." Wielki bój, 393.

Adwentyści millerowscy wypełnili przypowieść co do joty.

"Często zwraca się moją uwagę na przypowieść o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Ta przypowieść wypełniła się i wypełni co do joty, gdyż ma szczególne zastosowanie na ten czas i, podobnie jak poselstwo trzeciego anioła, została wypełniona i pozostanie prawdą obecną aż do końca czasu." Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

Historia ruchu pierwszego anioła odzwierciedla ruch trzeciego anioła, a ostatecznie sednem przypowieści jest to, czy panny posiadają oliwę, która jest przesłaniem późnego deszczu.

"Istnieje świat pogrążony w niegodziwości, w oszustwie i złudzeniu, w samym cieniu śmierci — śpi, śpi. Kto doznaje udreki duszy, by ich obudzić? Jaki głos może do nich dotrzeć? Myśl moja przenosi się w przyszłość, kiedy zostanie dany sygnał: 'Oto Oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie Mu na spotkanie.' Lecz niektórzy zwlekali z nabyciem oliwy do uzupełnienia swoich lamp i zbyt późno przekonują się, że charakter, który symbolizuje ta oliwa, nie jest przekazywalny. Ta oliwa to sprawiedliwość Chrystusa. Przedstawia charakter, a charakter nie jest przekazywalny. Nikt nie może zdobyć go dla drugiego. Każdy musi sam posiąść charakter oczyszczony z wszelkiej skazy grzechu." Bible Echo, 4 maja 1896 r.

„Olej” w przypowieści symbolizuje „charakter”, a także „sprawiedliwość Chrystusa”. Uświęcony charakter powstaje jedynie u tych, którzy karmią się Słowem Bożym.

Uświęć ich w prawdzie twojej: słowo twoje jest prawdą. Jana 17:17.

„Olej” to także orędzia Ducha Bożego.

Bóg jest znieważany, gdy nie przyjmujemy poselstw, które On nam posyła. Tym samym odrzucamy złoty olej, który On chciałby wlać w nasze dusze, aby został przekazany tym, którzy są w ciemności. Review and Herald, 20 lipca 1897 r.

„Olej” to poselstwa Słowa Bożego, które przekazują uświęcającą obecność sprawiedliwości Chrystusa. W przypowieści o dziesięciu pannach, która jest także prorocstwem z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, poselstwo wołania o północy — czyli poselstwo sprawiedliwości Chrystusa — zostało ukazane w poselstwie Jonesa i Waggonera podczas buntu z 1888 roku.

Pan w swoim wielkim miłosierdziu posłał do swego ludu najcenniejsze poselstwo za pośrednictwem starszych Waggonera i Jonesa. Celem tego poselstwa było bardziej wyraźnie przedstawić światu wywyższonego Zbawiciela, ofiarę za grzechy całego świata. Przedstawiało usprawiedliwienie przez wiarę w Poręczyciela; wzywało ludzi do przyjęcia sprawiedliwości Chrystusa, która objawia się w posłuszeństwie wszystkim przykazaniom Bożym. Wielu straciło Jezusa z oczu. Potrzebowali, aby ich wzrok został skierowany na Jego boską osobę, Jego zasługi i Jego niezmienną miłość do rodzaju ludzkiego. W Jego ręce została dana wszelka moc, aby mógł obdarzać ludzi obfitymi darami, udzielając bezcennego daru swej własnej sprawiedliwości bezradnej ludzkiej istocie. To jest poselstwo, które Bóg nakazał przekazać światu. Jest to poselstwo trzeciego anioła, które ma być zwiastowane donośnym głosem i któremu ma towarzyszyć wylanie Jego Ducha w obfitej mierze." Świadectwa dla kaznodziejów, 91.

Przesłanie jest przesłaniem późnego deszczu.

"Późny deszcz ma spaść na lud Boży. Potężny anioł ma zstąpić z nieba, a cała ziemia ma zostać oświecona jego chwałą." Review and Herald, 21 kwietnia 1891 r.

Gdy 11 września 2001 roku zstąpił potężny anioł, późny deszcz zaczął padać, a historia zwolenników Millera, jak została przedstawiona w przypowieści o dziesięciu pannach oraz w drugim rozdziale Księgi Habakuka, zaczęła się powtarzać. Wtedy lud Boży czasów ostatecznych zjadł księgę, która była w ręku anioła, i w ten sposób został poprowadzony z powrotem na stare ścieżki Jeremiasza, stając się strażnikami, którzy mieli zadać w trąbę ostrzegawczą. Ostrzeżenie trąby było laodycejskim poselstwem, przedstawionym przez Izajasza jako głośny okrzyk.

Wołaj donośnie, nie powstrzymuj się, podnieś swój głos jak trąba i oznajmij mojemu ludowi ich występki, a domowi Jakuba ich grzechy. Izajasz 58:1.

Ruch reformy pierwszego i trzeciego anioła rozpoczyna się w „czasie końca”. W tym momencie następuje „wzrost poznania”, który podda próbie ówczesnie żyjące pokolenie, lecz dopiero po tym, jak to poznanie zostanie ogłoszone jako sformalizowane poselstwo. Następnie sformalizowane poselstwo zostaje „wzmocnione”, a owo wzmocnienie jest oznaczone zstąpieniem anioła. Zstąpienie anioła wskazuje na spór Habakuka, a dwie grupy zaczynają opowiadać się za poselstwem późnego deszczu — prawdziwym lub fałszywym. Wierni stają się wówczas Bożymi strażnikami, którzy zaczynają trąbić ostrzegawczym poselstwem.

Prawdziwe poselstwo trąby opiera się na świetle przedstawionym na dwóch tablicach Habakuka. Jest ostrzeżeniem dla Laodycei oraz ostrzeżeniem, które wskazuje grzechy ludu Bożego. Spór narasta aż do pierwszego rozczarowania, kiedy jedna grupa staje się „zgromadzeniem szyderców”, a prawdziwi strażnicy zostają wezwani, by powrócić do zapachu dla poselstwa, jaki okazywali przed rozczarowaniem. Gdy strażnicy powrócili, rozpoznali, że znajdują się w „czasie zwłoki” i że poselstwo, które zawiodło, miało się w rzeczywistości wypełnić, lecz w Bożym porządku. To poselstwo rozwijało się przez krótki okres (ale jednak przez pewien okres), a gdy poselstwo nadchodzi, jest przedstawione jako poselstwo „Okrzyku o północy”, które jest po prostu wzmocnieniem poselstwa, które zaczęło nabierać mocy, gdy zstąpił anioł.

Z nadejściem poselstwa w pełni dokonano się rozdzielenie między tymi, którzy przyjęli rolę strażników podczas zstąpienia anioła, a tymi, którzy odmówili. To rozdzielenie wskazuje moment, w którym pieczęć zostaje odcisnięta na stu czterdziestu czterech tysiącach, przed wylaniem późnego deszczu, bez „mierzenia”, które nałożono na późny deszcz, jaki rozpoczął się, gdy anioł zstąpił.

Historia ruchu millerowskiego jest ilustracją późnego deszczu podczas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. W tej historii spór Habakuka opierał się na prawdziwym i fałszywym poselstwie o późnym deszczu. Paweł wskazuje jedną grupę jako tych, którzy mają umiłowanie prawdy, a drugą jako tych, którzy ulegają silnemu zwiedzeniu, gdyż nie mają umiłowania prawdy i uwierzyli "kłamstwu".

Ruch millerowski reprezentuje rozwój prawdy, która wzrasta w poznaniu i mocy od „czasu końca” aż po wylanie Ducha Świętego podczas Okrzyku o północy. Ruch millerowski zidentyfikował pewne konkretne kamienie milowe, które mają swoje paralele, takie jak „czas końca”, „sformalizowanie” poselstwa przedstawione przez „wzrost poznania”, „wzmocnienie” poselstwa oznaczone zstąpieniem anioła, „pierwsze rozczarowanie”, które wprowadza przypowieść o dziesięciu pannach, wylanie Ducha Świętego przedstawione jako „Okrzyk o północy”, a następnie ostateczne „drugie rozczarowanie”, gdy drzwi jednej dyspensacji zostają „zamknięte”, a drzwi innej dyspensacji zostają „otwarte”.

„Bóg wyznaczył poselstwom z 14. rozdziału Objawienia ich miejsce w szeregu prorocत्व, a ich dzieło nie ma ustać aż do końca historii tej ziemi. Pierwsze i drugie anielskie poselstwo pozostają prawdą na obecny czas i mają iść równolegle z tym, które następuje. Trzeci anioł donośnym głosem głosi swoje ostrzeżenie. ‘Po tych rzeczach,’ powiedział Jan, ‘ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc, a ziemia zajaśniała od jego chwały.’ W tym oświeceniu łączy się światło wszystkich trzech poselstw.” Materiały z 1888 roku, 804.

Ruch millerystów, który stanowi typ ruchów stu czterdziestu czterech tysięcy, był związany z prorocत्वami o dwóch tysiącach trzystu latach i dwóch tysiącach pięciuset dwudziestu latach z ósmego rozdziału Księgi Daniela, wersetów trzynastego i czternastego. „Czas końca” nadszedł wraz z zakończeniem „siedmiu czasów” gniewu Bożego wobec północnego królestwa Izraela. Sformalizowanie przesłania Millera w 1831 roku nastąpiło dwieście dwadzieścia lat po ukazaniu się Biblii Króla Jakuba.

"Pan Miller, podobnie jak ci, których to poselstwo skłoniło do działania w innych krajach, początkowo zamierzał wypełnić swoje posłannictwo poprzez pisanie i publikowanie w publicznych czasopismach oraz w broszurach. Po raz pierwszy opublikował swoje poglądy w Vermont Telegraph, gazecie baptystycznej, drukowanej w Brandon, w stanie Vermont. Było to w roku 1831." John Loughborough, Wielki ruch Drugiego Adwentu, s. 120.

Ruch „czasu końca” trzeciego anioła pojawił się w 1989 roku, po upływie stu dwudziestu sześciu lat od buntu z 1863 roku. „Sto dwadzieścia sześć” jest symbolem „siedmiu czasów”. Oba ruchy rozpoczęły się od wypełnienia „siedmiu czasów”.

Poselstwo ruchu trzeciego anioła zostało sformalizowane w 1996 roku poprzez opracowanie serii artykułów zatytułowanej "The Time of the End", opublikowanej w czasopiśmie o nazwie "Our Firm Foundation". Te artykuły zostały opublikowane dwieście dwadzieścia lat po Deklaracji Niepodległości w 1776 roku. Poselstwo obu ruchów zostało sformalizowane dwieście dwadzieścia lat po historii, która była bezpośrednio związana z poselstwem, które nadeszło na końcu owych dwustu dwudziestu lat.

Liczba „dwieście dwadzieścia” stanowi powiązanie (łącznik) między „siedmioma czasami” gniewu Bożego przeciwko południowemu królestwu Judy, które rozpoczęły się w 677 r. p.n.e., a początkiem okresu dwóch tysięcy trzystu lat z Księgi Daniela, rozdział ósmy, werset czternasty, w 457 r. p.n.e. Liczba dwieście dwadzieścia łączy te dwa proroctwa ze sobą, a oba proroctwa zostały przedstawione razem w wersetach stanowiących fundament adwentyzmu, mianowicie w Księdze Daniela, rozdział ósmy, werseły trzynasty i czternasty. W tych wersetach Chrystus przedstawił się prorocznie jako „ów pewien święty”, co jest tłumaczeniem z hebrajskiego słowa „Palmoni”, które znaczy „Cudowny Liczący”.

Przedziwny Rachmistrz przedstawia dwie wizje, reprezentujące dwie linie proroctwa, właśnie w tych dwóch wersetach, które Siostra White wskazuje jako centralny filar Adwentyzmu. Punkt wyjścia jest połączony symbolicznym łącznikiem dwustu dwudziestu lat z ich wypełnieniem w roku 1844. Drugi rozdział Księgi Habakuka kończy się wersetem dwudziestym, tym samym liczba „dwieście dwadzieścia” zostaje naznaczona innym sformulowaniem przez Przedziwnego Rachmistrza, gdyż werset wskazuje zasadniczą cechę antytypicznego Dnia Pojednania, który rozpoczął się w tej dacie.

Lecz Pan jest w swojej świętej świątyni: niech cała ziemia milczy przed Nim. Habakuk 2:20.

Dwa okresy prorocze, stanowiące centralny filar adwentyzmu, które zostały bezpośrednio wprowadzone przez Przedziwnego Liczącego, łączy dwieście dwadzieścia lat, a Jezus (Przedziwny Liczący), który zawsze utożsamia koniec czegoś z początkiem czegoś, oznaczył ich zakończenie 22 października 1844 roku liczbą dwieście dwadzieścia.

Ruch pierwszego anioła, podobnie jak ruch trzeciego anioła, rozpoczął się w „czasie końca” (odpowiednio w 1798 i 1989 roku), gdzie rozpoznaje się „siedem razy” z Księgi Kapłańskiej 26. Następny kamień milowy w obu tych historiach jest naznaczony zakończeniem dwustu dwudziestu lat, co również stanowi proroczą cechę „siedmiu razy”, ponieważ punkty początkowe dwóch wizji (chazon i mareh) wyznaczają okres dwustu dwudziestu lat, który łączy je ze sobą.

Wydanie Biblii Króla Jakuba w 1611 roku, sformalizowanie przesłania Millera w tekście opublikowanym w gazecie Vermont Telegraph, sporządzenie Deklaracji Niepodległości oraz publikacja The Time of the End w czasopiśmie Our Firm Foundation były publikacjami. Zarówno początek, jak i koniec obu okresów liczących po dwieście dwadzieścia lat wyznacza publikacja będąca historycznym kamieniem milowym. Liczba „dwieście dwadzieścia” jest symbolem proroczego powiązania, a wszystkie cztery publikacje łączy to, że są publikacjami, a także przesłanie przedstawiane jako „wzrost poznania” w ich odpowiednich dziejach.

Biblia z roku 1611 przedstawia przekaz ewangelii z niebiańskich dziedzińców do ludzkości. Poselstwo Millera zostało osadzone w kontekście prorocत्व dotyczących czasu, a dwie święte tablice Habakuka ukazują wyraźnie, że poselstwo Millera zostało zilustrowane graficznie liniami historii. "Vermont" znaczy "zielona góra", a według natchnienia "zielony" jest symbolem wiary.

"Ten sen dał mi nadzieję. Zielony sznur symbolizował dla mnie wiarę, a piękno i prostota zaufania Bogu zaczęły świtać w mojej duszy." Chrześcijańskie doświadczenie i nauki, 28.

Przesłanie Millera zostało sformalizowane i przekazane przez wierny kościół, ponieważ "góra" w dniach ostatecznych jest "kościółem".

I stanie się w dniach ostatecznych, że góra domu Pana zostanie ustanowiona na szczycie gór i wyniesiona ponad wzgórze; a wszystkie narody napłyną do niej. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Chodźcie, wstąpmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba; a on nauczy nas swoich dróg i będziemy chodzić jego ścieżkami, bo z Syjonu wyjdzie prawo, a słowo Pana z Jerozolimy. Izajasz 2:2, 3.

Sformalizowane przesłanie próby Millera wyszło z wiernego kościoła, a publikacja zatytułowana The Telegraph reprezentuje przesłanie z nieba, podobnie jak Biblia Króla Jakuba, ponieważ słowo „telegraph”, które powstało z dwóch greckich słów, oznacza wiadomość z daleka. Pierwszy człon (tele) znaczy „odległy, daleki”, a drugi (grapho) — „pisać, zapisywać”. Razem znaczą „pisać lub przysyłać na odległość”. W 1611 roku Bóg poprzez powstanie Biblii Króla Jakuba przekazał z nieba swoje przesłanie, a po upływie dwustu dwudziestu lat przesłanie Millera, po raz pierwszy sformalizowane w 1831 roku w gazecie Vermont Telegraph, również przekazywało Boże przesłanie z nieba. Tym przesłaniem był „wzrost poznania”, który został otwarty w „czasie końca” w 1798 roku, co następnie przyniosło trzystopniowy proces próby dla tamtego pokolenia. Ta historia stanowiła typ historii Future for America.

Deklaracja Niepodległości z 1776 roku stanowi początek bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy. Oznacza początek Stanów Zjednoczonych, a tym samym wskazuje na ograniczenie niepodległości u schyłku istnienia Stanów Zjednoczonych. Przesłanie Future for America (jak sugeruje sama nazwa) wskazuje na zakończenie, które zostało zapowiedziane na początku wraz z ogłoszeniem Deklaracji Niepodległości. Dwieście dwadzieścia lat później, w 1996 roku, misja, która wydawała czasopismo „The Time of the End”, przejęła podmiot prawny wcześniej noszący nazwę „Future for America”. W tym samym roku ukazało się czasopismo „The Time of the End”, złożone z artykułów wcześniej publikowanych w czasopiśmie „Our Firm Foundation”.

Nazwa misji Future for America odnosi się do historii Deklaracji Niepodległości, gdyż jej ogłoszenie wyznaczyło początek Stanów Zjednoczonych, a Jezus zawsze ukazuje koniec przez początek. Tytuł publikacji The Time of the End odnosi się zarówno do „czasu końca” w 1989 roku, jak i do końca czasu próby, gdy Michał powstaje. Sformalizowane poselstwo w tej publikacji (Daniel 11, 40–45) zostało odpieczętowane wraz z upadkiem Związku Radzieckiego w 1989 roku (czas końca), a odpieczętowane wersety przedstawiają sekwencję historii, która posuwa się naprzód od 1989 roku aż do wersetu pierwszego rozdziału dwunastego, który wskazuje na powstanie Michała i zamknięcie ludzkiego czasu próby.

Od ogłoszenia Deklaracji Niepodległości w 1776 roku do wydania czasopisma The Time of the End mija dwieście dwadzieścia lat, a początek i koniec dotyczą tych samych tematów proroczych. Czasopismo The Time of the End zostało zredagowane z rozdziałów, które wcześniej ukazywały się jako artykuły w czasopiśmie Our Firm Foundation, i przedstawia prawdę proroczą, że bez trwania przy podstawowych prawdach ruchu millerowskiego (które stanowią „naszą mocną podstawę”) nie sposób zrozumieć „zwiększenia wiedzy” w „czasie końca” w 1989 roku.

Zarówno kamień milowy określany jako "czas końca", jak i kamień milowy oznaczający "sformalizowanie" poselstwa w równoległych dziejach ruchów pierwszego i trzeciego anioła zawierają prorocze elementy "siedmiu czasów" z Księgi Kapłańskiej 26. Kolejnym kamieniem milowym w równoległych dziejach jest wzmocnienie poselstwa, oznaczone zstąpieniem albo anioła z Objawienia 10, 11 sierpnia 1840 roku, albo anioła z Objawienia 18, 11 września 2001 roku. Spełnienie drugiego białego z dziewiątego rozdziału Księgi Objawienia spowodowało anioła z Objawienia 10, a spełnienie trzeciego białego z dziesiątego rozdziału Księgi Objawienia spowodowało anioła z Objawienia 18.

W równoległych historiach późny deszcz zaczyna „kropić” w momencie, gdy anioł zstępuje. W tym momencie poselstwo zostaje „wzmocnione” przez potwierdzenie zapowiedzianego wydarzenia. Dla millerytów było to ustanie supremacji osmańskiej, jako wypełnienie czasowego prorocstwa dotyczącego islamu o drugim Białym z Księgi Objawienia, rozdziale dziewiątym, wersecie piętnastym. Dla ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy było to „rozgniewanie narodów”, prorocstwo dotyczące islamu o trzecim Białym, które przypada na czas siódmej trąby w Księgi Objawienia, rozdziale dziesiątym, wersecie siódmym, i które spełniło się, gdy runęły wielkie budowle Nowego Jorku.

Każdy z głównych kamieni milowych równoległych historii ma bezpośrednie powiązania z dziełem Przedziwnego Licznika, który swoim podpisem poświadcza relację między dwiema wizjami przedstawiającymi 2300 lat oraz 2520 lat. Prorocy strażnicy, którzy zostają wzbudzeni przy zstąpieniu anioła, dmą w ostrzegawczą trąbę, która obejmuje poselstwo do Laodycei, które w 1856 roku zostało bezpośrednio powiązane z odpieczętowaniem większego światła „siedmiu czasów”. Kamień milowy dwóch tablic Habakuka, reprezentowany przez pionierskie wykresy z 1843 i 1850 roku, oba graficznie przedstawiające „siedem czasów”, pojawił się między zstąpieniem anioła a „pierwszym rozczarowaniem” w każdej równoległej historii.

Kamień milowy „czasu zwłoki” jest bezpośrednio związany z nieudanym przewidywaniem z roku 1843, które dotyczyło wypełnienia zarówno 2300, jak i 2520 lat. Poselstwo Wołania o północy polegało na rozpoznaniu rychłego wypełnienia tych dwóch okresów proroczego czasu. Zamknięte „drzwi” dyspensacyjne przy ostatnim kamieniu milowym wskazują na wypełnienie tych dwóch okresów proroczych oraz wyznaczają moment, w którym zaczyna rozbrzmiewać siódma, czyli jubileuszowa, trąba. Każdy kamień milowy w każdej z tych historii jest bezpośrednio powiązany z „siedmioma czasami”, a „siedem czasów” stanowi nić, która spaja obie historie, i obie historie przedstawiają poselstwo późnego deszczu.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

„Dla tych, którzy potykają się o słowo, będąc nieposłuszni,” Chrystus jest skałą zgorszenia. Lecz „kamień, który odrzucili budujący, stał się kamieniem węgielnym.” Jak ów odrzucony kamień, Chrystus podczas swojej ziemskiej misji znosił lekceważenie i zniewagi. Był „wzgardzony i odrzucony przez ludzi; mąż boleści, obeznany z cierpieniem: ... Wzgardzony był, a nie mieliśmy Go w poszanowaniu.” Izajasz 53:3. Lecz zbliżał się czas, gdy miał zostać uwielbiony. Przez zmartwychwstanie z martwych zostanie ogłoszony „Synem Bożym w mocy.” Rzymian 1:4. Przy Jego powtórным przyjsciu zostanie objawiony jako Pan nieba i ziemi. Ci, którzy właśnie zamierzali Go ukrzyżować, uznają Jego wielkość. Przed obliczem całego wszechświata odrzucony kamień stanie się kamieniem węgielnym.

A na „kogo upadnie, zmiażdży go na proch”. Lud, który odrzucił Chrystusa, wkrótce miał zobaczyć zniszczenie swego miasta i narodu. Ich chwała miała zostać złamana i rozwiana jak proch na wietrze. A co zniszczyło Żydów? Była to skała, która, gdyby na niej budowali, byłaby ich ostoją. Była to wzgardzona dobroć Boża, odtrącona sprawiedliwość, zlekceważone miłosierdzie. Ludzie przeciwstawili się Bogu i wszystko, co miało być ich zbawieniem, obróciło się w ich zgubę. Wszystko, co Bóg przeznaczył ku życiu, stało się dla nich ku śmierci. Ukrzyżowanie Chrystusa przez Żydów pociągnęło za sobą zniszczenie Jerozolimy. Krew przelana na Kalwarii była ciężarem, który wtrącił ich w ruinę w tym i w przyszłym świecie. Tak będzie w owym wielkim dniu ostatecznym, gdy sąd spadnie na odrzucających łaskę Bożą. Chrystus, ich kamień obrazy, ukaże im się wówczas jako góra pomsty. Blask Jego oblicza, który dla sprawiedliwych jest życiem, będzie dla bezbożnych ogniem trawiącym. Z powodu odrzuconej miłości, wzgardzonej łaski, grzesznik zostanie zgładzony.

„Za pomocą licznych przykładów i powtarzanych ostrzeżeń Jezus ukazał, jakie będą dla Żydów skutki odrzucenia Syna Bożego. Tymi słowami zwracał się do wszystkich, we wszystkich czasach, którzy odmawiają przyjęcia Go jako swego Odkupiciela. Każde ostrzeżenie jest dla nich. Zbeczczona świątynia, nieposłuszny syn, fałszywi dzierżawcy, pogardliwi budowniczości mają swój odpowiednik w doświadczeniu każdego grzesznika. Jeśli się nie upamięta, zguba, którą one zapowiadały, będzie jego udziałem.” Pragnienie wieków, 599, 600.